

VIDA MANTERA

Retrat circular de la venda
ambulant (Dakar-Barcelona)

Yeray S. Iborra

VIDA MANTERA

Retrat circular de la venda
ambulant (Dakar-Barcelona)

FUNDACIÓ
Periodisme
Plural

Octaedro
Editorial

COL·LECCIÓ: Periodisme i Drets Humans, núm. 2

TÍTOL: *Vida mantera. Retrat circular de la venda ambulat (Dakar-Barcelona)*

AUTOR: Yeray S. Iborra

Primera edició: gener de 2019

© Yeray S. Iborra

© d'aquesta edició:
Editorial Octaedro
C. Bailèn, 5 – 08010 Barcelona
Tel.: 93 246 40 02
octaedro@octaedro.com
www.octaedro.cat

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions previstes a la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

ISBN: 978-84-17667-11-5

Dipòsit legal: B. 3441-2019

Realització i producció: Editorial Octaedro
Disseny de la coberta: Tomàs Capdevila
Fotografia de la coberta: © Sònia Calvo Carrió
Fotografia de l'autor: © Estefania Bedmar
Fotografies interior: © Sònia Calvo Carrió (pp. 21, 29, 45, 53, 80, 136),
© Àngel García (p. 67), © Victor Serri (pp. 93, 109, 124)

Impressió: Press Line

Imprès sobre paper ecològic, certificat FSC

Imprès a la UE – *Printed in EU*

Índex

7	Nota de l'editor
11	Capítol 1. Un salt de 5.000 quilòmetres
23	Capítol 2. El Senegal, país d'acollida (i de fugida)
31	Capítol 3. A peu, en avió o en pastera: sortir del continent
47	Capítol 4. L'Europa fortalesa
55	Capítol 5. Aterratge sense paracaigudes
69	Capítol 6. Cultura de la venda ambulants i de l'autoorganització
81	Capítol 7. Una vida de corredisses
95	Capítol 8. Sindicat Popular de Venedors Ambulants
111	Capítol 9. Quan la institució intenta donar respostes
125	Capítol 10. Una benvinguda per a en Mohammed
137	Epíleg. La sembra
141	Agraïments

Nota de l'editor

La realitat sempre és més complexa del que pot recollir el titular d'un diari, d'una notícia a la televisió, d'un tuit o de la conversa a un bar. Per això, quan aspirem a fer un periodisme transformador, el repte sempre és anar més enllà. El col·lectiu que es va crear a Barcelona per donar suport als venedors ambulants, els manters, marcava el camí amb el seu nom: Tras la Manta ('Rere la Manta'). En el mateix moment en què els mitjans de comunicació i els actors econòmics i polítics posaven el crit al cel contra l'anomenat *top manta*, era fonamental mirar qui estava darrere d'aquesta manta: persones que busquen guanyar-se la vida davant d'una infinitat d'obstacles.

Des d'un mitjà modest com *Catalunya Plural* vam intentar fer el que estava al nostre abast quan va esclatar el conflicte l'estiu del 2015. Vam intentar explicar la història donant veu als seus protagonistes, fugint dels tòpics i la criminalització. Aquest encàrrec l'hi vam passar a en Yeray S. Iborra quan es va incorporar a l'equip el març del 2016 per fer-se càrrec de les informacions sobre Barcelona.

Però la cobertura d'actualitat en una redacció petita té els seus límits, i sovint costa anar més enllà de les agendes que marquen els altres. Sí que es comptava amb la veu dels venedors, però ho fèiem en contextos de conflicte, de resposta a les actuacions policials, a les mesures polítiques o als discursos de les associacions de comerciants. Quedava poc espai per explicar un relat sencer que no fora de reacció, i aquí és on encaixa aquest llibre.

A la llarga, l'esforç de mirar més enllà del titular ens va portar molt més enllà; més enllà de Barcelona i més enllà d'Europa: a Dakar, Guédiawaye o Kayar. Gràcies a la beca DevReporter, concedida per LaFede.cat - Organitzacions per a la Justícia Global, vam poder desplaçar-nos al Senegal –lloc d'origen de la majoria dels manterers que treballen a Barcelona– un equip de tres periodistes: l'autor del llibre, Sònia Calvó Carrió i qui signa aquestes línies. Allà vam treballar amb la periodista Mariama Badji, acompanyant imprescindible per fer de pont entre realitats molt diferents.

Vam fer el viatge amb tot de privilegis que no es poden tenir en el sentit invers de la ruta: anar de Barcelona a Dakar amb un vol directe pot costar poc més de 150 euros, sense necessitat de visat. En canvi, moltes de les persones que venen al carrer a Barcelona han hagut de pagar fins a 700 euros per anar des de la costa senegalesa a les illes Canàries en pastera i afrontar un viatge ple de riscos. El contrast és esfereïdor. De fet, algunes de les persones que trobareu en aquestes pàgines van arribar a Barcelona fa anys, algunes fa més d'una dècada, i no han pogut tornar al seu país d'origen ni veure les seves famílies a causa de la seva situació administrativa.

Si volem fer un periodisme transformador, és imprescindible tenir present des d'on escrivim. Aquest llibre no l'ha escrit un manter, ni una persona migrant, ni una persona racialitzada. L'ha escrit una persona que ha pogut anar i tornar de Dakar en un vol *low cost*. Per això ha estat encara més important del que és habitual escoltar els seus protagonistes, i, sobretot, posar en qüestió la mateixa mirada. Acompanyar en Yeray en aquest procés ha estat molt enriquidor, i, encara que el llibre s'acaba, ens queden moltes preguntes i qüestions per resoldre.

En Daouda Dieye, un dels fundadors del Sindicat Popular de Venedors Ambulants, deia en una intervenció pública: «Hi ha qui ha vingut aquí per treballar, per guanyar-se la vida i tornar a casa, però jo he vingut a canviar el món, i, encara que em costi la vida i molts obstacles, vull fer la meva part».

Vida mantera. Retrat circular de la venda ambulat (Dakar-Barcelona) és una història de lluitadors, de persones que no es resignen a ser els «pobrets» i que volen prendre les regnes, que planten cara a la vida que se'ls imposa per exigir el que els correspon per dret. En definitiva, una història que mereix ser explicada.

JOÃO FRANÇA, periodista

Capítol 1

Un salt de 5.000 quilòmetres

Repassa el nus de les sabatilles Air Jordan com si les subjectés a un paracaigudes. S'apuja els mitjons fins a mitja cama, es fica la samarreta per dins dels pantalons i s'aixeca de la cadira d'un cop de maluc. En Mohammed Fall està llest.

El jove ho fa tot de pressa. Creua el passadís trotant, s'acomiada gairebé sense dir res i avança pels carrers com si la final de l'Eurolliga estigués a punt de començar i ell sortís en el cinc inicial. Però l'estadi de la final és una pista de formigó armat, dur com la nit de diumenge. El públic està format per xavals que, malgrat el poc glamur de l'escenari, desitgen posar-se les vambes i capbussar-se en el joc dels adults.

Abans de començar l'entrenament, en Mohammed i els seus companys escombren la zona amb cura. Sorra finíssima, sucre de llustre del desert, reposa sobre el parquet i fa del terreny una pista de patinatge. Al principi, només les noies fan servir els raspalls, pèls d'algun animal nuats per un dels extrems amb un cordill. Però poc després en Mohammed se suma a la tasca i, amb ell, la dotzena de xavals que fins aquell moment, entre bromes, s'esperaven a la banda.

Qualsevol diria que a *Getaway* ("Fora d'aquí"), nom amb el qual –amb sorna– els veïns es refereixen a Guédiawaye, capital d'un departament (un de 45) homònim als afores de Dakar, el sol pica com a cap altre lloc del planeta. A primera hora de la tarda el rellotge marca 34 °C. La terra pàl·lida converteix l'escenari en una sauna finesa. Però res impedeix que, cada dia, l'entrenament comenci després de dinar.

I encara menys la climatologia, la normal en aquestes latituds a principis de juny, a l'època seca; la més seca, de fet. Falten pocs mesos per a l'inici de les pluges a la regió.

Per a en Mohammed cap d'aquestes circumstàncies són un inconvenient. El bàsquet no és una simple diversió. És una porta, una més, on trucar per complir el seu objectiu: arribar a Europa per ajudar els seus.

–Hola, el meu nom és Mohammed Fall i vaig néixer el 1992 aquí mateix, a Guédiawaye. Era estudiant, però ara mateix he deixat els cursos per dedicar-me a la fusteria d'alumini i al bàsquet. Visc amb la meva família. Res funciona aquí. Me'n vull anar a Europa.

En Mohammed s'asseu en una de les habitacions de casa seva, on hi ha també un parell de televisors (un d'ells sense cablejat), un quadre i un matalàs més prim que una torrada. El llarg eco de les seves paraules només es veu interromput per la remor d'un vell ventilador que fa l'espai una mica més respirable.

Els ventiladors posen banda sonora a la majoria d'ambients del Senegal, on els aires condicionats són prohibitius.

–Per què a Europa? –preguntem.

–La família ho és tot a la meva vida. El meu desig és que estigui orgullosa de mi. És l'única raó que vulgui viatjar a Europa. Com els altres aquí, tots volem arribar a Europa per ajudar els nostres. Aquí no hi ha res de res.

–Què en pensa la teva família, que marxis?

–N'hem parlat. No..., no hi ha secrets entre nosaltres. Si vull anar-me'n, és perquè la meva mare està cansada i jo, sent un home, he d'anar a treballar per ajudar-la. Si et dic tota la veritat, ara mateix la meva mare no té la suma de diners suficient perquè em pugui permetre viatjar. Perquè treballa en un petit comerç, però tot i això no té prou diners –explica en Mohammed, mentre mira la seva mare, que descansa sobre el raquític matalàs.

La Mariéme Sall és, en un aspecte formal, la tutora d'en Mohammed. Però la de mare és la definició més propera a la realitat que es viu a la casa dels Fall.

Arraulida en una cantonada amb un altre petit als braços, també germà d'en Mohammed, la Mariéme acompanya amb el cap les paraules del seu fillol. Tota sola sustenta una família de cinc membres. El pare d'en Mohammed està malalt i la seva mare va morir catorze anys enrere; una fotografia de la dona presideix l'espai enmig d'una immensa paret, que ho és encara més per la mida del quadre, diminut. No més de quinze per vint centímetres.

La Mariéme ven te al llarg del dia, prepara els àpats de tota la família i s'encarrega del manteniment de la casa, una tasca feixuga –aquí neva pols tot el dia, concretament del desert de Lompoul, a uns 150 quilòmetres al nord de Guédiawaye–, encara que es tracti d'una sola planta amb un parell d'habitacions i un passadís amb un tram sense ensostrat que comunica cada departament.

–Jo estic amb ells des que la seva mare va morir, ja fa molts anys. Els acompanyo i els ho preparo tot: esmorzars, dinars i sopars. Tot jo sola –comenta la Mariéme, sota un vel que no amaga una pell castigada tot i tenir poc més de 30 anys. La Mariéme va néixer a Guédiawaye l'any 1983.

Malgrat que en Mohammed ha completat estudis de manipulació de l'alumini, el jove no troba feina a la regió. Per això, la Mariéme li ha demanat que ho intenti a Europa, per «ajudar la família i els germans; per ajudar-se a ell mateix».

Pel que fa a la sortida, la dona només demana una cosa, que Déu faci que el dia que el jove marxi sigui en condicions legals. «És tot el que desitjo», diu.

Segons la Mariéme, en Mohammed és un noi de bé: no té cap amic que fumi, que begui o que estigui al carrer. Abans d'acomiar-se vol recalcar aquestes tres últimes coses.

–L'altre dia vaig xerrar amb un amic per veure si podia ajudar-me en petites coses, donar-me alguna ajuda, perquè, com et deia, la meua mare no té prou diners ara mateix. No en té, de veritat. Per això vull

anar a Europa, per ajudar-la. Jo faig molt bé el meu ofici; l'alumini el treball bé –comenta jovial en Mohammed– i tinc els meus títols. Després us els ensenyo. Quan sigui allà podré treballar l'alumini i al mateix temps jugar a bàsquet. Quan vagi allà, tot el que m'ofereixi la mà de Déu... no ho rebutjaré... Encara que, si et dic la veritat, si viatjo a Europa, no vull ser venedor ambulat... –Sembla que el jove deixarà de parlar, però afegeix, a tota velocitat–: Sincerament, no m'agradaria. Viatjar per ficar-se en problemes no té cap sentit, des del meu punt de vista... Quan una persona viatja ha de tenir present el seu gran propòsit: donar suport a la família.

–Com t'imagines Europa?

–Europa no té res a veure amb això. Ni en l'aspecte ni en el nivell de vida. Tot és diferent del Senegal, allà... De vegades m'assec davant de la televisió, veig les imatges d'Europa i el meu únic desig és viatjar. Tot és tan bonic i avançat, a diferència d'aquí... Ara mateix tots els joves somiem viatjar a Europa. Quan veus les pel·lícules vols entrar a la televisió i arribar-hi d'un salt. –En Mohammed ajunta els palmells de les mans i les planta davant la cara. És el gest que fan els nedadors just abans de capbussar-se a la piscina. Ell ho fa assenyalant el parell de televisors que decoren l'habitació: cap d'ells està connectat al corrent.

Són les 19 h. El sol dona una treva. Els carrers es comencen a omplir de crits i es formen grupets a cada descampat. Joves i no tan joves es calcen les botes de futbol, d'altres simplement unes vambes i n'hi ha que se submergeixen a la competició amb qualsevol mena de calçat.

Una màxima: no és la fletxa, és l'indi.

Les primeres petjades aixequen petits núvols en forma de bolet, com els de les explosions nuclears. D'un moment a l'altre, tot el sòl entra en suspensió. Les partícules de terra leviten com quan claves un cop fort a una taula plena de farina. La capa de pols

espessa agreuja la sensació d'asfíxia, de per si acusada en les grans ciutats senegaleses, on els tubs d'escapament semblen xemeneies industrials. Escupen un dens fum negre semblant al del plàstic quan crema.

Als terrenys de joc, un altre cop les partícules del desert. Les que durant el dia s'han anat acumulant sobre les superfícies i que converteixen els camps en una trampa, on qualsevol caiguda és sang. Així i tot, amb el xiulet inicial vint-i-dos nanos xuten sense descans i fan augmentar encara més el núvol de pols. A les bandes, el mateix nombre de jugadors esperen el seu torn. Quan comença el joc, els crits eixorden la resta dels sons de Dakar.

Passa el mateix a la resta de les ciutats del país. El futbol és l'esport rei al Senegal.

Cada descampat disposa d'un parell de porteries, algunes amb una forma més homologable que altres, que fan les delícies dels aficionats quan la calor permet deixar de fixar la vista a terra. Els terrenys de joc estan per tot arreu, i només a la capital del país es compten per centenars. L'activitat física, exigent com si s'emmarqués en un campionat reglat, no dura més d'una hora. Però, mentre la pilota roda, no hi ha cap altra cosa al món.

La febre pel joc es viu de forma amateur, als descampats, però també es trasllada als estadis: els senegalesos són fervents aficionats.

Dakar va viure dies enrere el goig que suposa una contundent victòria: tres a zero davant Guinea Equatorial en un partit de classificació per a la Copa d'Àfrica de Nacions! Fins a 15.000 persones van animar els Teranga Lions, els Lleons de la Teranga (la *teranga* significa l'esperit d'hospitalitat senegalesa i el lleó és el símbol del país), com es coneix el combinat nacional ara dirigit per Aliou Cissé, un ídol local que va jugar tota la seva carrera a França i Anglaterra.

La passió per la victòria també es va traslladar a les carreteres: els vehicles van parilitzar la capital a força de convertir-la en un intricat trencaclosques de peces grogues amb les cantonades ben abonyegades –així són per aquí els taxis– que van provocar hores de retenció. Llargues cues d'un trànsit que mai flueix massa.

Gairebé al mateix nivell que el futbol, la lluita senegalesa compta amb un altre bon nombre de seguidors i s'erigeix en la segona disciplina pàtria. Curiosament, aquesta pràctica de combat és la més exportada del país, ja que a França –on viu la comunitat senegalesa més gran fora del territori nacional– també s'hi disputen competicions.

Finalment, hi ha l'afició al motor, que va anar a menys després del canvi d'ubicació de la mítica París-Dakar.

Inaugurat l'any 1978, el Ral·li Dakar va deixar de fer sentit al seu nom original quan l'edició del 2008 va ser suspesa per recomanació del Govern francès davant el risc d'eventuals atemptats terroristes a Mauritània. Des d'aquell moment, l'ASO –Amaury Sport Organisation, organitzadora també del Tour de França– va decidir realitzar la cursa a Sud-amèrica. La prova ha travessat en els darrers anys l'Argentina, Bolívia, Xile o el Perú.

Uns esglaons per sota trobem el bàsquet. Si bé la selecció masculina va aconseguir el 2014 entrar a la fase de *play-off* de la Copa del Món de la Federació Internacional de Bàsquet (FIBA), la seva pràctica està molt menys estesa al carrer.

La pista és un escull que no es pot resoldre amb un solar i uns pals que funcionin com a porteries, com sí que passa en el futbol. Tampoc amb un cercle de sorra i un parell de calçotets (*ngeemb* en wòlof, segon idioma del país després del francès i utilitzat també a països limítrofs com Gàmbia), tot el que cal per practicar la lluita senegalesa. Fora del centre de Dakar gairebé res està asfaltat, més enllà de les principals artèries que connecten la costa –on s'ubica la capital– amb les localitats interiors, que s'endinsen gairebé 800 quilòmetres en direcció al bell mig del continent. Allà es troben els nuclis de població més orientals del Senegal, els que confronten amb el país veí per l'est, Mali.

Però hi ha algunes excepcions, determinades zones amb pegats de ciment. Una d'elles és Guédiawaye. La regió disposa d'una pista de bàsquet i equipament per desenvolupar el joc (petos, cons, pilotes) gràcies a un projecte de cooperació francès.

Fins i tot hi ha un preparador a la zona, l'Hugo, un jove de 25 anys que ensenya a un grup mixt d'entrenament algunes claus per

perfeccionar la pràctica del bàsquet. En aquest grup mixt destaca en Mohammed. I també la Mamy.

–On vols anar, d'Europa? A quin país?

–França, Itàlia, Espanya... És igual, qualsevol lloc està bé. Però molts dels meus familiars viuen a Itàlia ara mateix –destaca en Mohammed.

–Tens amics que hagin emigrat?

–No gaires. Però tenim un germà gran a Itàlia. Però parlo molt més amb els familiars que viuen a Louga (regió al sud del Senegal). A Dakar també hi tinc amics que han viatjat, i hi estan treballant. És el que m'han dit, que tot va bé. Això fa que jo també vulgui viatjar, amb la certesa que podré treballar de qualsevol cosa, per exemple, a l'alumini.

En Mohammed insisteix en el com del viatge. Al seu costat, atenta a les seves paraules, també ho fa la seva germana, la Fatou Fall. Ella també vol anar a Europa.

–Jo també vull viatjar, però no com ho fan altres, en pastera. Agafar una barca per molestar els europeus... –dubta la jove–. Jo vull anar a enfortir els meus coneixements i tornar –assegura.

La Fatou, que té 19 anys, està estudiant i vol ser periodista, ambaixadora o ministra. Per aquest ordre. Aquest any ha començat el batxillerat i està il·lusionada. Mentre parla sobre les seves aspiracions, mira el seu germà, i li fa ganyotes que li recorden que a ell..., a ell no li agraden tant els estudis.

–Quan hagi estudiat fins a tenir el batxillerat me n'aniré a les universitats d'Europa i deixaré que tot entri al meu cap. Volia anar a França perquè com que els senegalesos parlen francès... Com a mínim... És clar... França ens va colonitzar, la coneixem, ens l'ensenyen a les escoles i ens ensenyen la seva llengua. Per tot això suposo que podria anar-hi a estudiar –destaca la Fatou.

–Creus que les dones tenen més problemes per arribar a Europa? –li preguntem.

–L’home ho té una mica difícil per obtenir el visat, perquè ha d’arribar fins allà amb aquests vaixells... Si veuen que arriben en vaixell, és un problema i no els donen el visat. En canvi, a les dones ens prenen més seriosament.

–Sí?

–Els europeus respecten molt les dones, i és per això que tenen més compassió per la dona que per l’home.

Les paraules de la Fatou ressonen en els passadissos –els del tram amb sostre– de casa seva. És migdia i la calor ja s’ha menjat el dia, les mosques comencen a inquietar-se. Dues empipen constantment la Fatou, que es manté ben recta a la cadira quan parla. Segura de si mateixa.

I remata:

–M’estiro al llit i m’imagino que Déu m’ajuda a arribar a Europa: conduir un cotxe, en una ciutat rica, amb menjar bo i amb millor salut. Sempre m’imagino això. Cada dia.

A pocs metres de casa dels Fall, la Mamy Diop, amiga d’en Mohammed i la Fatou, i part del grup mixt que juga a bàsquet a Guédiawaye, també es prepara per a l’entrenament. La jove s’escorre de la cadira amb timidesa quan la grabadora està davant. Ben al contrari que a la pista. Allà s’hi mou amb caràcter. Actua de número u. És l’encarregada de construir el joc.

La Mamy també té les coses clares. Al revés que en Mohammed o la Fatou, ella no veu tan senzill que la seva sortida del país impliqui vies legals.

«Si tinc un visat de treball, serà millor, però si tinc un visat turístic, l’agafaré, perquè tots els mitjans són bons per anar-se’n. Ja sé que no tot és de color rosa allà, però és millor que aquí. Segur», remarca.

El pare de la Mamy treballa als Estats Units, i això li permet enviar-li diners cada mes a ella i a la seva família. Però no són suficients,

i la situació els asfíxia. I no només econòmicament: «Em posa trista viure sense el meu pare al meu costat. L'amor d'un pare, això ens falta, sobretot a mi, perquè mai he viscut amb ell. Jo tot ho vull fer amb la meva família, i, si viatjo, poques coses podré fer amb ells, però si em quedo al Senegal, encara en podré fer menys. Aquí no hi ha futur», sosté. «Si jo fos un noi, ho faria com molta gent ho ha fet aquí... En vaixell. No ser un noi és un hàndicap».

La jove s'aixeca de la cadira, agafa una pilota i la porta sota custòdia fins a la pista. L'entrenament està a punt de començar.

–Creus que podràs treballar l'alumini a Europa?

–Quan arribi allà, si puc treballar l'alumini, genial, o, si puc dedicar-me al bàsquet, genial també, o, si no, a qualsevol altra feina que sigui legal; no rebutjaré cap feina, com et deia. De fet, en aquesta vida res no és fàcil i és qüestió de temptar la sort, perquè els pocs coneguts que tinc que han viatjat allà estan començant a treballar. Quan arribi podré treballar o jugar a bàsquet –respon en Mohammed mentre busca l'Hugo amb la mirada, que s'ha acostat a casa dels Fall però ben aviat se n'anirà a preparar l'entrenament d'avui.

L'Hugo i en Mohammed es van entendre des de bon principi. Des de l'arribada del francès a Guédiawaye, sis mesos enrere. L'Hugo s'ha guanyat l'estima dels nois i noies de la zona i fa mesos que va deixar de ser un *tubab*; literalment, en l'idioma wòlof, un blanquet. O també, com comenten molts locals amb to de burla, els que «paguen el doble».

En Mohammed té l'esperança que l'Hugo li permetrà aconseguir algun permís a França. Sobretot amb l'excusa del bàsquet. El jove ens confessa que també espera que aquesta entrevista li servirà per obrir-se portes a Europa.

Motivats o no per la idea que el bàsquet pugui treure'ls de la regió, cap dels seus companys afronta l'entrenament amb tanta tenacitat.

N'hi ha que, mandrosos, no segueixen les trenes –un exercici esgotador que consisteix en passades i carreres creuades– que l'entrenador proposa. En Mohammed les fa com si res.

L'acompanyem a l'entrenament. Els ulls aliens no fan que tremoli el pols del jove: al costat de la Mamy forma una parella imbatible a la contra. Es mouen com un cotxe d'alta gamma i, sense fer soroll, corren per la banda i s'esmunyen entre els rivals. Una passada. I una altra. I una altra més. El jove es fa un lloc per provar el seu tir exterior... I, tot i l'entrada brusca d'un company, al qual respon amb un mig somriure (era una falta claríssima), la clava.

L'entrenament s'allarga mitja hora més seguint una mateixa coreografia: totes les pilotes passen per ella, i totes les pilotes acaben en ell: *xof*, *xof* i *xof*.

En Mohammed es deixa veure poc a la zona però arriba a molts rebots. I protegeix amb astúcia les entrades. Té les característiques d'un escorta modern: alt però no massa, sec però fibrós. Àgil en el bot. Salta alt, i molt.

Si fos per ell, arribaria a Europa d'un bot. Però, per arribar a Itàlia, França o Espanya haurà de salvar abans més de 5.000 quilòmetres. El joc s'acaba per avui. Demà més.

Entrada a cistella d'en Mohammed durant un entrenament de bàsquet a Guédiawaye. | © Sònia Calvó Carrió

